

**Michal Ševčík (bývalý místopředseda
Národní strany) pro Dělský potápěč**

Od dob mého vstupu do Národní strany uplynulo celých 14 let. Za tu dobu se stalo dost věcí, které změnilo podobu tzv. vlasteneckého nebo také antiliberálního nemarxistického politického spektra v ČR.

Když jsem vstupoval do Národní strany v r. 2004 byla celospolečenská situace docela odlišná, zejména ve vztahu k EU, multikulturalismu a mainstreamovému liberalismu. Být kritikem EU v té době bylo jako stavět se proti pokroku a podle většiny médií a politiků – být proti návratu do Evropy. To, že tehdy nastalo totální sémantické zmatení a smíšení významu Evropy a EU, které sice trvá dodnes, ale odeznívá jako vlezlá, těžká chřipka, nijak nezlobilo politiky, komentátory a dokonce ani odborníky – dobová obrazovka byla plná apologetů vstupu do „Evropy“ ...

Mým programem a programem mých kolegů z Národní strany byl integrální český nacionalismus opřený o nekonfesijní husitství ve smyslu branně historickém (s odkazem na čs. legie, zejména ty její části, které prvorepublikový pozitivismus a progresivismus neuznával – např. čs. Kornilovci, 1. čs. úderný prapor a další).

Odpor k evropskému nacionalismu v podobě re(de)formovaných koncepcí původního rasového německého národního socialismu byl součástí naší identity vč. antiněmeckého sentimentu prvních vlasteneckých politických stran (Národní strana, Národní strana

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

svobodomyslná, Česká strana národně sociální).

V reálném politickém aktivismu, který měl zpočátku sofistikovanou formu eurokriticizmu, která mj. přitáhla i mě, se strana posunula k problematikám cikánské kriminality a imigrace.

Reforma ústavy směrem k tzv. autoritativní, plebiscitární a prezidentské demokracii měla nahradit stávající demoliberalní pořádek. Strana nikdy neměla odpor k demokracii, nýbrž liberalismu.

Časem se jinak i na dnešní poměry kvalifikovaně rozpracovaný program omezoval na protiimigrační a posléze protiislámskou rétoriku.

Není náhodou, že moji kolegové a já jsme jako první politická strana v novodobé české historii upozorňovali na nebezpečí islamistického terorismu a multikulturní demagogie. Jedním z důvodů založení Národní strany byla potřeba vyplnit mezeru v politickém spektru, ve kterém chyběla česká národně konzervativní strana s úctou k české státní tradici. Časem Národní strana zabředla ve stojatých vodách verbálního anticikanismu české pouliční provenience.

Nutno dodat, že jsem se setkal s mnoha zajímavými, zkušenými a v dobrém slova smyslu schopnými lidmi. Rád vzpomínám na Pavla Sedláčka (dodnes si určitá část lidí myslí, že byl agentem BIS) a jeho manažerské schopnosti, hlavně PR aneb jak udělat z týmu 40 lidí velkou politickou stranu v médiích s ohlasem několikrát překonávající její reálnou velikost, nebo na doyena vlastenecké scény Jana Skácela, s jeho aureolou životní zkušenosti zrcadlící se v jeho osudu vlastence s nelehkým životním příběhem jeho rodiny za socialismu (jestli se dobře pamatují byli to národní demokraté a národní socialisté).

V mnoha ohledech jsme byli vizionáři. Dnes, kdy mají evropské státy vlády, jejichž cílem je podporovat naše vymírání prostřednictvím neperspektivních životních strategií a migrace; dnes, kdy se ze sběrného tábora v Letech u Písku staví za peníze daňových poplatníků skanzeny tzv. romského holocaustu (v Letech u Písku se samozřejmě žádný holocaust nekonal a Romové už vůbec); dnes, kdy čelíme další vlně historicky se opakujícího infantilního antirusismu, tak my čeští a moravští vlastenci stojíme v obranné pozici, ostatně jako vždy, nepamatuju se, že by našinec stál v útočné. Ale nesmíme zabředávat do českého šovinismu tak, jak se to Národní straně bohužel někdy dařilo. Spolupráce s ostatními evropskými národy v době, ve které nám hrozí přechod na kvalitativně horší stav (entropie), se jeví v duchu starých nacionalismů jako historická šance na konstruktivní spolupráci.

Pavel Sedláček s Michalem Ševčíkem

Evropská integrace přes lidskoprávní universalismus a hédonismus neklapne, půjdeme cestou účelové spolupráce v obraně před společným nepřítelem - liberalismem a atlanticismem.

Rozhovor Dělského potápečce s Michalem Ševčíkem

Dnes je situace pro změnu taková, že celospolečenský postoj (s výjimkou demoliberálních „elit“) je ostře protiunijní. Shledáváš na Evropské unii něco pozitivního? Jaký postoj by měla zaujímat potenciální nové národní hnutí vůči politicko-správnímu uspořádání Evropy a úloze „malých“ zemí v ní (především země tzv. Visegrádské čtyřky)?

EU, resp. její předchůdkyně měly hospodářský význam, zjednodušit bilaterální a multilaterální spolupráci a být pojistkou proti konfliktům v ekonomicky vyspělejších částech Evropy. Jestli tomu projektu byl nebo nebyl od počátku vlastní záměr na podmanění si Evropy ve jménu politické unie mění se na míšené obyvatelstvo - nevím, to nechám jiným. Ale faktem je, že smysl spolupráce jako takový má perspektivu, ale ve zcela odlišném světovém rozpoložení. Visegrád má příležitost se rozvíjet vlastním směrem ve spolupráci s Rakouskem, což bylo jen otázkou času (z historických a geopolitických důvodů) a je to jedna z možností. Ale ve skutečnosti se obávám, že někdo chce vydělat na válce a zároveň jsou některé národy ve stadiu značně zatížených přetlakových hrnců.

Jak by se měl tento konkrétní integrální český nacionalismus projevat

v současném novém národním hnutí? Nejsou ideje husitství (nebo naopak katolického korporativismu) v prakticky ateistické zemi předem odsouzené k nezdaru?

Integrální český nacionalismus je směr, který se skládá z obranného českého národovectví, nikdy nevyzkoušeného českého autarkismu a relativně liberální ekonomické politiky s příměsí ohraničeného etatismu. Nemyslím si, že cesta vede přes pregnantně definovanou ideologii se sakrálním posláním. Husitství mělo a možná ještě má náboj národního mýtu, jak jsem psal, jde o nekonfesijní podobu, tozn. „braníme si svoji subjektivní českou pravdu“ (co je součástí této pravdy je na diskuzi) a národní mýtus má mobilizační potenciál napříč společností (vyjma kosmopolitních liberálů – což je sice fluidní nepřítel, ale mající vyznačované ideové teritorium). Kališnický mýtus je mi vlastní zejména v instrumentální poloze. Věřím, že šikovní lidé ho mohou užitečně využít i do budoucna.

Organizace, slepě kopírující rasově podložený německý národní socialismus se nachází na absolutním okraji mimoparlamentního politického spektra a mají prakticky nulový vliv. Nedošlo v důsledku odmítnutí těchto bezvýznamných organizací zároveň i k odmítnutí ideje panevropského nacionalismu (která není a priori spojená s německým národním socialismem), jakožto možné alternativy k současnému uspořádání v podobě Evropské unie?

Souhlas, ale v tzv. nultých letech to bylo možná trochu jinak, navíc to tehdy Národní strana směřovala se sudetoněmeckým revanšismem.

Panevropský nacionalismus byl rovněž odmítanou koncepcí spolupráce, či spíše integrace evropských národů. Národní strana se profilovala primárně jako strana českého „gaullismu“.

Navíc, protiněmecký sentiment - tento je často chybně zaměňován s kritikou „německé“ odnárodněné politické třídy (symbolizované Merkelovou, Schulzem nebo Steinmeierem), která škodí Německu stejnou měrou, jako celé tzv. Evropské unii. Nemělo by být úkolem nového národního hnutí navazování kontaktů se spřízněnými identitárními hnutími a společný boj proti této glogalistické politické třídě, namísto šovinistického recyklování starých předsudků a chyb, které nakonec neslouží k dobru České republiky ani Německa (spíše k dobru Spojených států, v jejichž zájmu je Evropa rozdělená a nespolupracující, včetně oslabených klíčových mocností Francie a Německa)?

Když se vrátím k tomu s kým NS spolupracovala, např. FPÖ a Pro Köln, což jsou organizace z německy mluvících zemí, tak musím konstatovat, že nacházela mnoho společného a téma poválečného uspořádání po 2. světové válce odsunula na druhou kolej. Tuto snahu však musí mít vždy obě strany, aby nacházely alespoň nějakou společnou perspektivu. Vidím, že v ČR existují organizace, které jdou cestou boje s nepřítelem, který je stejný pro každého Evropana, tudy vede cesta.

Nejsou tzv. cikánská otázka nebo problém imigrace z Třetího světa jen

partikulárními součástmi většího problému, kterému by se nové národní hnutí mělo věnovat? Např. co především způsobuje imigraci z Třetího světa? Ekonomická chudoba nebo Spojenými státy a jejich proxy partnery (Saúdskou Arábií, Izraelem) vyprovokované konflikty na Blízkém a Středním Východě?

Cikánská otázka je ve světle dnešních problémů naprostá marginálie (i když velice drahá a proinvestovaná). Imigrace má hlubší příčiny než jen skutečnost, že chce někdo mobil, auto a dům.

Víme, že USA a jejich spojenci hrají vysoké hry, které neblaze mohou změnit charakter Evropy. S přívalem alogenních etnik reálně hrozí zcela unikátní kvalitativní změny genofundu, kultury a vůbec celého strategického rámce Evropy. Je třeba směřovat k vyvažování vlivu USA, multipolaritě a antihegemonii. Univerzalistická utopie je nestabilní a její vědomí a nevědomí konstruktéři mají strach z existence světa bez jejich boha. Vše směřuje ke střetu dvou koncepcí. Jak moc žhavého říct nedokážu, ale nemám dobrý pocit.

Jak by sis představoval konkrétní kroky nutné k tomu, aby nové národní hnutí zahájilo přechodovou etapu k iliberální, autoritativní a prezidentské demokracii?

Ještě dodám důležitou informaci; nezastávám dnes stejná prizmata jako kdysi Národní strana, ale v případě prezidentské, plebiscitární a výkonné demokracie jsem svůj názor příliš nezměnil. Jsem hluboce přesvědčen, že lidé musí správně chápat zodpovědnost za svoje životy a také ji realizovat. Politično nesmí existovat v doméně soukromé, ale naopak musí zaujmout zcela nekompromisní a autoritativní roli ve sféře veřejné. Sami vidíme, jak parlamentarismus deformuje politické prostředí, kde osobní zájmy či zájmy společenských skupin deformují zájem společný, který je vyjádřen právě političnem. Vidím tuto podobu demokracie z časového hlediska jako nedosažitelnou, tedy alespoň z pohledu mého života. Čekám spíš, že se bude směřovat k úpadkovějším „ústavám“.

Není tato „jednorozměrnost“ slabinou i dnešních českých pronárodních hnutí a stran. Jak by měl vypadat „plnohodnotný“ program nového národního hnutí a jak by měl být formulován pro intelektuální a ekonomické elity a řadové členy a voliče?

Je to otázka tzv. pole vnímatelnosti, jestliže budeme hovořit o světonázorových podstatách, tak si nejsem vůbec jistý, jestli našince zaujmeme. Musíme mluvit o konkrétních hrozbách, které se projevují v každodenním životě. Odvykli jsme velkým věcem, odvykli jsme citlivosti. Musíme se sami učit vnímat a vidět a zároveň inspirovat ostatní. Ne biflováním a shromažďováním banálních informací, nýbrž skutečnou sociální pedagogikou vycházející z úsilí o pochopení celku a nikoli podružných jednotlivostí. A pro odlehčení, avšak vážně; nezapomeňme se smát, milovat, odpouštět a být na sebe a ostatní přísní.